

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΑΠΟ ΤΙΣ ΣΤΡΟΦΕΣ

(του Ζάν Μωρεξ)

Ποτέ μη λέτε γιορτινό τραπέζι τη ζωή,
πνέμα άλαφρό θ' όδωγεν ή ταπεινή ψυχή,
πρόσθετο μη άτέλειότη μη ήνε λετα λυπη
είνε ένα σάρκος μάτιατο που γόηταρα άπολείπει.

Γελάτε όπως την άνοιξη σελκόνου τα κλαριά,
κλα.τε θ' το κήμα κ' ό ξερός βορρηάς στην άμμουδιά,
την καθε γεύσετε ήδονή, τραγάτε κάθε ποιο
και λέτα φθάσει είνε ή σκιά ενός όνειρου μόνο.

Μετάφρ. Α. Ι. Καφαμπέλη

ΠΩΣ ΕΓΙΝΕ

(Του Ginzkey).

Χε πησε σε τόσα σπίνια άρχοντικά
τ' άνοιξαν ρωτώντας τι να θέλη τάχα...
'Ο φτωχός ζητούσε μη άποικια ψωμί
'Ι σκαρφαί μιά πέτρα του 'δωκαν μονάχα.

Πέρα από δώ κ' ορα, πέτρα κ' άπό κεί !
και μ' ούτες γυρνώντας στην πατρίδα κάτω
'Εχισ' ένιν τοίχη δλόγαρα κλειστό -
γύρω στην καρδιά του.

ΠΡΙΝ ΑΠ' ΤΟ ΘΕΡΙΣΜΟ

(Του Martin Greif).

Σάν άπαλός άνασασμός
περνά άπ ει στάχτα στον άγρό κ' άν λάξη
'Ενα άπ αύτα να κυνηγή,
τερμει μαζί το δίπλανο τό σταχυ :

'Ομάν να νοιάθουν τα φτωχά
πός το δρεπανι βρίζεται σιμά τους
και τρέμουνε μαζί μ' αύτά
τά λούλουδα όπουναί δλόγαρα τους.

μεταφρ.:

- Νική! Ζήτη ό Αύτοκράτορ! "Α! Τόλεια εγώ, τόλεια όει
δέν είχε πεθάνει!..

'Αφοίε. Δέν είνε κύριος πλέον του έαυτού του. 'Ετοιμάζεται
να διαβαση το άρθρο μεγαλοφώνως, νά βγάλη λόγο στους κατά-
πληκτους, θομάνας.

Κάποιος όμως που στέκοταν κοντά στην είσοδο, κάνει ένα νεύ-
μα με το χέρι. Και ή αύουσα του Καφενιου γεμίζει άπο άστυ-
φολακες την στιγμή ακριβώς; κατά την όποία ό κ.Μπαρμπονά, ξεφρε-
νισμένος, εκρούγαζε :

- Κάτω οι Βουρβάνοι!..
 - Μέσα σ' ένα δευτερολεπτό ό κ. Μπαρμπονά σ'ελλαμβάνεται και
δένεται άπό τους άστυφολακες. Θορβός!.. Κακό!..
 - Είμαι γράλλος!.. μαλιακός!.. φωνάζουν μερικοί.
 - Είμαι ένας έλκινίδωνος παραξένι! άλλοι.
 - Ψαχε τον Είλι! ίσως φλιτομένος...
 - Δουλοφονοί!.. θά σάς καταγγείλω στον Αύτοκράτορα!..
- άπαντά ό κ. Μπαρμπονά βραχνά, άποκαρμωμένος.

'Επί δεκαπέντε μέρες, ό κ. Μπαρμπονά έβρινε κλεισμένος μέσα
σ' ένα φρενοκομείο. Είλε κ' έλατε έως όσον κατορθώση ν' άνα-
κινή την ελευθερία του.

Είμαι ζήτημα άν άντελήθη ποτέ τι άκριβώς είχε συμβεί. 'Ο-
ποσδήποτε, στο «Μεγάλο Καφενείο» δέν έναγαυρισε. Κανείς δε λυ-
πήθηκε ν' αύτο—ύτε φωνιά, κ' ή χονδρά ταμίας... 'Ακουσ έκει
να πήνε ένα φασκομύλο, μονάχα...

'Ο κ. Μπαρμπονά άλλάξε κεντρο. 'Αρχισε να συνάξη στο κα-
φενείο «Βαρον», τής Στάος του Πανογραμίου. 'Εφημερίδα δ'ν
πληνεις πειά ποτέ στο χέρι σου. Για να σιωπήνη την όρα του παιξίς
νομίμο ν' αύτο συν'ηλκή. υς του, άνόρχτα όμα, κ' άφηρημένα.

Είμαι βεβαιός πειά πός ό Νικολός... απεθα!..!

Πιερ Λαντουέ

ΑΠ' ΤΗΝ Β.ΒΛΙΟΥΘΗΚΗ ΜΟΥ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΡΙΤΙΚΩΝ

Οί στίχοι που ήσαν γραμμένοι στο τζακι. Καλλιτεχνά να βρι-
σέντουσαν στη φωτιά! Η μαλαγχολα του 'Αλεβ. Το χα-
μοσυρμα του ταξιδετου. Πως απαντήσε ό Βολταίρος εις
μίαν κριτικόν του. 'Ο άδωσωνή.σος Μολέμν.

Κάποιος Γάλλος, εύγενής, είχε χαράξει έπάνω στο τζακι του
δύο στίχους τον.

- Πώς εσύ, φιλόνους!... έράτεις μιά μέρα τον διάσημο ποι-
ητή Μαλαγκόμ ο όποιος τόν είχε έπισκοφεση. Δέν πιστευω να ιούς
βρίσκετε κανένα έλαττωμα...

- Πώς! Και ένα μεγάλο μάστιγα!
- Ποιό;
- Μα άπλούστατα : Θά ήταν καλλίτερα άν εύρίσκοντο λίγο
πιο κάτω... στην φωτιά, πχ.!

'Ο μέγας μουσουργός 'Αλεβό απέδιδε μεγίστη σημασία στην
κριτική και τον άλλοτεστερον ακομή άκρατού του. Κάποιος έπαφε-
ρε ριζικές μεταβολές, σε ένα μελοδραμα του, μόνο και μόνο γιατί
άντεληψη ότι ένω εκπίετο ή τριτη πραξίς, ό θρωπος του, πύ
παρakoλoυθούδης την παραστάση, είχαν άνοικουμ,ή.

Το περιήρημο μελοδραμα του «Οί σωματοφύλακες της Βουαλιό-
σης» παρεστάθη για πρώτη φορά στο θέατρο του Κερμεικου. 'Η
πρεμιέρα του έργου όηρησε πραγματικός θρηνμβός για τον συν-
θέτη του. Στο τέλος τής παραστάσεως έδηλωσε, ενιουται, ο 'Αλε-
βου ήταν σκεπτικός και μαλαγχιλλός. Κανείς δέν μπορούσε να έ-
ξηγηση του, λογους της μαλαγχιλλιας τον αυτή, ύστερ' από μιά
κετομή θρηνμβωτική πρεμιέρα.

Την λυση του μυστηριου αυτού ανέλαβε να την δώση ό ίδιος
στον φίλο τον κριτικό του «Φ.γαρ» ντε Σαιν Ζορζ.

"Όταν βγήκαν άπο το θέατρο, ό ντε Σαιν Ζορζ, θέλησε να
τόν συγχυρή εκ νεου για την επιτυχία του.

- Δοτα αύτα, του είλες τότε ό μουσουργός κουνώντας περιήλητα
τό κεφαλι του. Το έργο μου δυστυχώς, άπετυχε...

- Τι λές! Την στιγμή που όλος ό κοσμος, από τον βασιλέα
μεχρι του άλιωτοτέρου θεατου, είχε ένθουσιασμενοι με τη μου-
σική σου!..

- Ναι, άπήνηθησόν ό 'Αλεβό. Σό όμως δέν παρετή προς φαίνε-
ται όπως εγώ έναν ταξιδιόθε που... χαμοσυριεταν!..

Την έπομένη της πρεμιέρας του δράματος του Βολταίρου «Ομεί-
στες» ή στρατηρχία ντε Λουβερμυλν έδωκε στον συγγρμφτα ένα
τετρασελίδο συνυγραμμενο γορμου, γεματο από κριτικές, σκεψις
έπανω στο έργο του.

'Ο Βολταίρος ήρεσθη γάνακνήση με την έξής μονο φράση :
«Κυρία, ό 'Ο ρ ε σ τ η ς γράφεται με ψιλή και όχι με διωσία, ό-
πως τόν έγραψατε έσως».

'Ο πρόγονος των σημερινών μας άστέρων κριτικών είνε άσφα-
λός, ό Μολεμν. Σ' αυτους έκρινε ενθουσις ένα έργο. Μιλούσε λίγο
να τουσ'ερα. Πολλές φορές, δε έφθινε μεχρι του σημειου να φε-
ρτα με πραγματική χυδαιότητα.

Μια μέρα—άναφρεμι σχετικώς ό Τυλλμάν ντε Ρεώ—ό ποιητής
Μαθουμύλος Ρενυ τον επηξε στον όρει του, τον εκουης ποιητή
Ντε Πουρ, για να φάνε μαζί. 'Ο Ν.έ Πουρ έπεσεχθη τον διασημο
κριτικό φιλοφρονευστα, μετ'εξου δε αλλων, του είλε ότι ήθελε να
του προσ'εμ ένα άντιπυτο της τελευταιας του ποιητικής συλλο-
γής ή όποια ότι είχε έσοχη. 'Ο Μολεμν τως άπνηγισε απο-
τομα ότι τό είχε ήδη δια' αυτο το βιβλίου, κ' ότι άπια μιά ματιά
πού του είχε ρίξει είχε κ' φωνοσει τη γνώμη που δέν έζειε πιπο-α!.

- Δέν αξίζε τον κομμα να λυμωσούη; γ' αυό! του είλε
στό «έλος. Δέν ύλαρξε λόγους να πάτε να μου το φερετε. 'Ας πε-
ρασομε με καλλίτερα στην τριμταρία. Σαλλίως ή σου.α σας γάνε
καλλιτερη απο τους 'αίχμυ, σου.

'Ο Ντε Πουρ δέν απητησε τίποτι. Σ' όλη τη διαρκεια του
γυμνους όρου, δέν απε'εινε υέε λεξη στον προουκλήμενο του.
Αυ ό έ'νυέυει, δέν εμπροστω τον διαλεχτή να φωνή με μεγάλη
δρεξη. Μένω τό τελευ, του γυμνους, υι όου' άνομς έχωρησθησαν,
και δέν ίδωθησαν πλέον ποτε.